

Uniwersytet Komisji
Edukacji Narodowej
w Krakowie

Kraków, 29 grudnia 2024 r.

Dr hab. Katarzyna Plutecka prof. UKEN
Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej
Kraków

Recenzja przygotowana w postępowaniu habilitacyjnym przed komisją habilitacyjną powołaną uchwałą nr 6/2024 Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie z dnia 9 października 2024 roku w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie: pedagogika dr Agnieszki Dłużniewskiej

Wprowadzenie

Przesłana do recenzji dokumentacja została przygotowana zgodnie z zasadami postępowania na stopień naukowy doktora habilitowanego.

Sylwetka Habilitantki

Pani dr Agnieszka Dłużniewska ukończyła w 1992 roku studia magisterskie na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, na kierunku bibliotekoznawstwo i informacja naukowo-techniczna, specjalność nauczycielska. W 2005 roku po ukończeniu studiów doktoranckich na Wydziale Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskała stopień naukowy, doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki. W międzyczasie ukończyła liczne studia podyplomowe uzyskując kwalifikacje w zakresie afazjologii, surdologopedii, a także w zakresie organizacji i zarządzania oświatą. W oparciu o przedstawione materiały stwierdzam bardzo wysoki poziom kompetencji specjalistycznych i kwalifikacji Habilitantki. To właśnie wiedza, umiejętności i uzyskane kwalifikacje pozwoliły Jej na zatrudnienie w placówkach oświatowych, medycznych w latach 1995-2018 (autoreferat, s. 4-5). Już od roku 1998 była związana zawodowo z uczelniami wyższymi, a od roku 2011 została zatrudniona w Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie. Warto podkreślić, że zdobywane doświadczenia praktyczne były również efektem udziału Habilitantki w licznych szkoleniach, kursach, seminariach i konferencjach naukowych o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym (autoreferat, s. 6-9). Przebieg kariery zawodowej i kształtowanie się zainteresowań

naukowych były skoncentrowane wokół zagadnień języka i jego roli w szeroko rozumianym rozwoju dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, a w szczególności z uszkodzonym słuchem oraz z dysleksją. Odnosząc się do dorobku naukowego Habilitantka umiejscowiła swoją działalność naukową w dwóch obszarach:

- 1. problematyka funkcjonowania językowo-poznawczego i emocjonalno-społecznego dzieci i młodzieży z uszkodzeniami słuchu,*
- 2. zagadnienia dotyczące językowo-poznawczego i emocjonalno-społecznego funkcjonowania dzieci i młodzieży ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się (autoreferat, s. 24).*

W pierwszym obszarze naukowo-badawczym skoncentrowała się na jednostkowych (wewnętrznych) i środowiskowych (zewnętrznych) uwarunkowaniach związanych z kształtowaniem się kompetencji komunikacyjnej i językowej dzieci i młodzieży z uszkodzonym słuchem i oraz czynnikach, które determinują ich tożsamość językowo-kulturową. W niniejszym obszarze Habilitantka wskazała na 9 publikacji, są to artykuły w czasopismach (4), rozdziały w monografiach (5). Przeważają pozycje autorskie. W drugim obszarze naukowo-badawczym główny akcent położono na perspektywę wzajemnie na siebie oddziałujących determinantów funkcjonowania uczniów ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się. Habilitantka wykazała 7 publikacji, przy czym dominują artykuły w czasopismach (6).

Dorobek naukowo-badawczy Habilitantki jest mocno osadzony w jasno sprecyzowanych zainteresowaniach, które znalazły odzwierciedlenie nie tylko w opracowaniach, ale też w aktywności naukowej. W ramach działalności naukowej uczestniczyła w pracach zespołów badawczych, składających się z przedstawicieli różnych uczelni w Polsce min. Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie, Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego w Siedlcach, Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. W ramach współpracy z ośrodkami zagranicznymi realizowała międzynarodowy projekt, finansowany ze środków Griffith University w Queensland w Australii (autoreferat, s. 28-31). Na szczególne uznanie zasługuje opracowanie (wspólnie z dr Aleksandrą Borowicz, dr Renatą Kołodziejczyk) językowej adaptacji narzędzia do diagnozy tożsamości kulturowej osób niesłyszących. Tak przestronna, rozwojowa aktywność Habilitantki świadczy o Jej niezwykle ambitnych poszukiwaniach i angażowaniu się w naukową działalność pozauczelnianą. Aktywność naukową uzupełniają osiągnięcia popularyzujące naukę (autoreferat, s. 34) i aktywność dydaktyczna udokumentowana licznymi przedsięwzięciami w postaci wykładów, ćwiczeń audytoryjnych,

laboratoryjnych, seminariów licencjackich i magisterskich, pełnieniu funkcji kierownika studiów podyplomowych z zakresu Terapii Pedagogicznej z Wczesnym Wspomaganiem Rozwoju, pełnieniu funkcji promotora pomocniczego, konsultanta naukowego w przewodach doktorskich studentów z Kazachskiego Narodowego Pedagogicznego Uniwersytetu im. Abaya w Ałmata (autoreferat, s. 32-34). W zakresie wykonywania funkcji w Akademii Pedagogiki Specjalnej Habilitantka udzielała się jako członek Komisji Rekrutacyjnej, Senackiej Komisji ds. Finansów i Infrastruktury Akademii. Za swoje osiągnięcia otrzymała liczne nagrody: nagrodę Prezydenta Miasta Płocka za pracę dydaktyczno-wychowawczą z dziećmi i młodzieżą, nagrody Rektora Akademii Pedagogiki Specjalnej za działalność naukową i została odznaczona Brązowym Krzyżem Zasługi (autoreferat, s. 35). Analiza prezentowanych wieloletnich, zróżnicowanych aktywności określa obraz Habilitantki jako świadomego, niezmiernie aktywnego i sprawnego organizacyjnie Badacza. Działania naukowo-badawcze i dydaktyczne Habilitantki w obrębie macierzystej uczelni i w ramach współpracy z zewnętrznymi podmiotami wyraźnie korespondują z Jej dorobkiem publikacyjnym i dowodzą jakże odpowiedzialnych i świadomych wyborów w zakresie rozwoju własnych kompetencji nie tylko specjalistycznych, ale właśnie naukowych i badawczych.

Ocena osiągnięcia naukowego wskazanego przez Habilitantkę jako najważniejsze

Jako najważniejsze osiągnięcia naukowe Habilitantka wskazała dwie monografie:

1. „Rozumienie tekstów literackich przez uczniów z uszkodzeniami słuchu” (2021, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls);
2. „Wczesne inicjacje czytelnicze dzieci z uszkodzeniami słuchu w perspektywie socjokognitywnych uwarunkowań rozwoju sprawności językowych” (2024, Warszawa: Wydawnictwo APS).

Monografie naukowe spełniają kryteria formalne, każda z nich została zrecenzowana przez dwoje samodzielnych pracowników naukowych z różnych ośrodków i wydana w wydawnictwach, ujętych w wykazie MNiSW.

Monografia „Rozumienie tekstów literackich przez uczniów z uszkodzeniami słuchu” (2021) stanowi obszerną publikację o charakterze empirycznym, liczy 317 stron (z aneksem). Jako uzasadnienie wyboru tematu Autorka pisze we wprowadzeniu, że *prezentowane badania stanowią próbę rozpoznania, opisanie i wyjaśnienia poznawczych oraz metapoznawczych mechanizmów leżących u podstaw budowania przez uczniów z niepełnosprawnością słuchu spójnej reprezentacji tekstu, zarówno w kontekście indywidualnym, jak i wspólnego z nauczycielem językowego konstruowania znaczeń* (s. 17). Monografia składa się z dziewięciu rozdziałów, przy czym aż sześć odnosi się do teoretycznego ujęcia problemu

badawczego. Niezwykle analityczne podejście pozwoliło Autorce na wysycenie części teoretycznej wieloma zagadnieniami, które są dowodem dużej erudycji i Jej wnikliwości przemyśleń.

Analiza teoretyczna oparta jest na bardzo bogatej i wartościowej bibliografii, od pozycji klasycznych do opracowań aktualnych w języku polskim i w języku angielskim. Warto podkreślić, że każdy rozdział teoretyczny jest zakończony podsumowaniem, stanowiącym krytyczne odniesienie się Autorki do omawianych zagadnień. Rozdział pierwszy dotyczy interdyscyplinarnych rozważań nad językiem, jego relacji wobec rzeczywistości oraz funkcji poznawczych. W kolejnych, dwóch rozdziałach podjęto problematykę istoty procesu czytania, rozpoczynając od wyjaśnień terminologicznych, następnie przybliżając jego mechanizmy kognitywne i metakognitywne zaprezentowano wybrane ujęcia modelowe (Jacka A. Holmesa, Philipa B. Gougha, LaBerge'a-Samuelsa, Dawida E. Rumelharta, Waltera Kintscha, Roberta R. Ruddella i Normana J. Unraua). Przegląd omówionych modeli posłużył Autorce poparciu tezy, że czytanie jest procesem wieloetapowym i na każdym poziomie realizacji wykorzystuje właśnie mechanizmy poznawcze i metapoznawcze. Rozdział czwarty jest krytyczną refleksją nad zagadnieniami związanymi z tekstem literackim, jako elementem dialogu i dyskursu. W rozdziale piątym dokonano zestawienia wybranych opracowań empirycznych na temat procesu czytania osób z uszkodzeniami słuchu, z naciskiem na ich możliwości i ograniczenia. W kontekście nabywania umiejętności czytania przez osoby z uszkodzonym słuchem Autorka słusznie podkreśla, że ważne są kwestie związane z rozwojem języka, metodami jego kształcenia, uwarunkowaniami społecznymi oraz rolą systemu języka fonicznego, jak i języka migowego w rozumieniu czytanego tekstu. Dlatego szczególnego znaczenia nabiera nauczyciel jako mediator w relacji czytelnik, czyli uczeń z uszkodzonym słuchem a tekst. Część teoretyczną zamyka rozdział na temat teorii Naturalnego Metajęzyka Semantycznego autorstwa Anny Wierzbickiej, która stanowi zamysł konceptualny związany z poszukiwaniem sposobów na udostępnienie języka narodowego osobom z uszkodzonym słuchem.

Rozdział siódmy został poświęcony podstawom metodologicznym badań własnych. Założenia badawcze zostały oparte na paradygmacie interpretacyjnym, co umożliwiło Habilitantce poprawne sformułowanie zasad, wyjaśnień i opisów teoretycznych w paradygmacie postpozytywistycznym, a także z perspektywy interakcji człowieka z otaczającym ją światem, oraz przyjęcie określonej postawy badawczej, polegającej na współuczestniczeniu i współdziałaniu z badanymi. W części metodologicznej zostały poprawnie określone przedmiot i cel badań, problemy i hipotezy badawcze (z podziałem na główne i szczegółowe). Procedura badawcza jest spójna z przyjętą metodologią Krzysztofa Konarzewskiego i Krzysztofa Rubachy. Habilitantka rzetelnie wyjaśniła schemat procedury badawczej, dobór uczestników

do badania (losowo-celowy), a także opisała metody gromadzenia, analizy zebranych danych i narzędzi badawczych. W niniejszym rozdziale monografii wątpliwość merytoryczną wzbudza układ zależności między zmiennymi, który został zaprezentowany w ujęciu tabelarycznym (tab.1, tab. 3). W tabeli 1 przyjęta operacjonalizacja zmiennych jest poprawna. Natomiast w tabeli 3. *Charakterystyka uczniów z uszkodzeniami słuchu* nie wiadomo dlaczego i do kogo/czego odnosi się określenie: zmienna? W tabeli 3 pojawia się też zapis: *Ocena własnych możliwości słuchowych- percepcja siebie jako osoby z uszkodzeniami słuchu*. Do wyboru były określenia: *słyszący, lekko niedosłyszający, poważnie niedosłyszający, słabosłyszający, niesłyszający, nie określono*. W tym przypadku również mam zastrzeżenie do tak zaproponowanej kategoryzacji uszkodzenia słuchu, bo jaka jest różnica między lekko niedosłyszającym i słabosłyszającym? Kto jest autorem cytowanego podziału? W rozdziale 7.5 brak odniesienia się do przywołanego zapisu. Czy niniejsze określenia funkcjonują w Polskim Języku Migowym?

Kolejne rozdziały, ósmy i dziewiąty, stanowią weryfikację rozdziału metodologicznego, czyli analizę i interpretację zebranego wartościowego materiału empirycznego. Zgromadzone, w pierwszej fazie wyniki pozwoliły na dokonanie analizy porównawczej danych uzyskanych od uczniów z uszkodzonym słuchem i ich słyszących rówieśników w zakresie rozumienia kluczowych słów, ważnych dla interpretacji tekstu, rozumienia zdań złożonych, rozumienia i interpretacji fragmentów tekstów literackich oraz deklarowanych częstości wykorzystania strategii czytania. Dokonano również diagnozy związków jakie występują między przywołanymi zmiennymi w obu badanych grupach oraz predyktorów czytania w grupie uczniów z uszkodzonym słuchem i przedstawienie procesu rozumienia oraz interpretacji tekstu w ujęciu modelowym. Uzyskane wyniki są z założenia realne, a ich interpretacja nie budzi wątpliwości merytorycznej. Analiza danych i wyniki uzyskane z drugiej fazy badania o charakterze quasi-eksperymentalnym również są kontynuacją rzetelnego opisu i uzasadnienia. W tej części monografii Habilitantka podjęła się jakże istotnej, szerszej dyskusji nad innymi i uzyskanymi wynikami, jak również sformułowała autorskie, ważne zalecenia dla praktyki pedagogicznej, które mogą być wartościowym i interdyscyplinarnym wsparciem w procesie terapeutyczno-edukacyjnym dzieci z uszkodzonym słuchem.

Druga ze wskazanych przez Habilitantkę monografii naukowych jako najważniejsze osiągnięcie naukowe ma tytuł: „Wczesne inicjacje czytelnicze dzieci z uszkodzeniami słuchu w perspektywie socjokognitywnych uwarunkowań rozwoju sprawności językowych” (2024). Monografia ma charakter przeglądowy, liczy 199 stron (z aneksem). Autorka integruje i interpretuje dotychczasowe wyniki oryginalnych badań naukowych na temat rozwoju języka, czytania i pisania u dzieci z uszkodzonym

słuchem, opisuje prawidłowości determinujące pierwsze starania w zakresie czytania i pisania tej grupy dzieci. Jako wyznacznik niniejszej analizy przyjęła model Grovera J. Whitehursta i Chritophera J. Lonigana, w myśl którego autorzy traktują język, czytanie, pisanie jako umiejętności wzajemnie się warunkujące i będące wypadkową czynników poznawczych i środowiskowych. Habilitantka omawia bogatą literaturę przedmiotu (dominują opracowania w języku angielskim), związaną z podjętą tematyką. Struktura monografii stanowi logiczny układ, bo obejmuje wprowadzenie, trzy rozdziały, dyskusję i zakończenie, bibliografię i aneks. Wprowadzenie jest wyraźnym wskazaniem na obszar treściowy określonego w tytule monografii tematu przewodniego i poszczególnych rozdziałów. W pierwszym rozdziale Autorka charakteryzuje kognitywno-konstruktywistyczną perspektywę umiejętności czytania i pisania w świetle literatury przedmiotu. Powyższe refleksje są celowe i przemyślane po to, aby w dalszej części rozdziału zająć się relacjami między językiem, czytaniem i pisanem oraz wyjaśnieniem wpływu na rozwój tych umiejętności czynników poznawczych i środowiskowych. W kolejnym, drugim rozdziale, został opisany rozwój poszczególnych systemów języka dzieci z uszkodzonym słuchem. Na podstawie tak wnikliwego przeglądu literatury przedmiotu Habilitantka dokonała oceny badań dotyczących systemu fonologicznego, leksykalnego, składniowego, fleksyjnego i słowotwórczego dzieci z uszkodzonym słuchem. W prezentowanej analizie Autorka odwołała się do badań empirycznych w obszarze pedagogiki specjalnej, ale również uwzględnia szerszy kontekst interdyscyplinarny. Źródłem inspiracji są więc wyjaśnienia w opracowaniach naukowych nie tylko z dziedziny nauk społecznych, ale również nauk humanistycznych, medycznych i nauk o zdrowiu. Rozdział trzeci stanowi metaanalizę narracyjną na temat wyników badań uwzględniających środowiskowe, rodzinne, instytucjonalne uwarunkowania aktywizacji potencjału językowo-poznawczego dzieci z uszkodzonym słuchem w kontekście podejmowanych przez nich działań w ramach wczesnych inicjacji czytelniczych. Jak pisze Habilitantka (s. 84) celem przeprowadzonej metaanalizy narracyjnej było znalezienie odpowiedzi na trzy pytania problemowe.

W odniesieniu do pierwszego pytania, które brzmi: *Jakie są podobieństwa i różnice w zakresie wczesnych doświadczeń czytelniczych i praktyk czytania i pisania w środowisku słyszących rodziców i ich słyszących dzieci, środowisku słyszących rodziców i ich słabosłyszących lub niesłyszących dzieci oraz środowisku niesłyszących rodziców i ich słabosłyszących lub niesłyszących dzieci?* dostrzegam niedopracowanie założeń merytorycznych. Na kolejnych stronach niniejszego rozdziału (s. 86-87) czytamy, że: *analizie porównawczej zostały poddane trzy rodzaje rodzinnych środowisk czytelniczych w następujących konfiguracjach:*

1. *słyszący rodzice- słyszące dziecko,*
2. *słyszący rodzice- niesłyszące dziecko,*
3. *niesłyszący rodzice- niesłyszące dziecko.*

W zaproponowanej konfiguracji pominięto dzieci słabosłyszące, a zostały uwzględnione w cytowanym pytaniu problemowym. Ponadto wydaje się zasadne wytłumaczenie dlaczego niesłyszący rodzice zostali potraktowani jako jednorodna grupa? Czy w tej grupie są rodzice niesłyszący, którzy są natywnymi/prawie natywnymi użytkownikami języka migowego? Czy w tej grupie są rodzice niesłyszący z uszkodzonym słuchem o różnym stopniu? Bo pominięcie rodziców Głuchych sygnalizuje, że jest to grupa rodziców niesłyszących, którzy nie deklarują przynależności do środowiska Głuchych.

Dyskusja i zakończenie, jako ostatni rozdział monografii stanowią odniesienie do modelu Grovera J. Whitehursta i Chritophera J. Lonigana i przedstawionych wyników badań. Habilitantka sformułowała kilka konkluzji, istotnych dla surdopedagogów, surdologopedów, psychologów, rodziców dzieci z uszkodzonym słuchem. Zaproponowane przez Doktorantkę postulaty mogą się przyczynić do rozwiązania wielu problemów dydaktycznych w pracy dydaktycznej/logopedycznej z dziećmi/uczniami z uszkodzonym słuchem, a także wpłynąć na poprawę jakości ich terapii audytywno-werbalnej, czy procesów: rehabilitacji i kształcenia.

W tym miejscu recenzji pozwolę sobie jeszcze zasygnalizować wątpliwość merytoryczną, którą wzbudza stosowanie przez Habilitantkę w tytule i w treści obydwu monografii terminu: *dzieci/uczniów z uszkodzeniami słuchu*, jako określenia podmiotowego, dotyczącego osoby, u której stwierdza się nieprawidłowe funkcjonowanie drogi słuchowej, powstałe w procesie atrybucji. Czy nie jest to nadużycie terminologiczne? W żadnym rozdziale niniejszych monografii nie wyjaśnia Habilitantka według jakiego Autora lub kryterium przyjęła powyższy termin jako kluczowy i dominujący w swoich rozważaniach naukowych. Odnosząc się, np. do koncepcji „pulsujących kategorii” Joanny Rutkowiak¹ czy koncepcji „wędrowania pojęć” Mieke Bal² warto wyjaśnić zasadność używania jednego, konkretnego pojęcia. Niemniej jednak analiza rozdziałów teoretycznych wskazuje na rozległą wiedzę i znajomość interdyscyplinarnej literatury przedmiotu, ale szczególnie z zakresu pedagogiki specjalnej, logopedii, socjologii, a także rozumienie pojęć i kategorii istotnych dla podjętego problemu badawczego.

¹ za Lewartowska-Zychowicz M. (1998). *Pojęcie i kategoria w kształceniu nauczycieli*. „Edukacja i Dialog”, nr 8, s. 39-45.

² Bal M. (2002). *Travelling Concepts in the Humanities: A Rough Guide*. Toronto: University of Toronto Press.

W skład osiągnięć naukowych, po uzyskaniu stopnia doktora oprócz niniejszych monografii naukowych, według wskazań Habilitantki, wchodzi również artykuły naukowe o charakterze empirycznym i przeglądowym. Jest to łącznie 41 publikacji, które obejmują min. monografię współautorską („Samoświadomość emocji i percepcja własna kompetencji społecznych a osiągnięcia szkolne uczniów z dysleksją w wieku dorastania” 2017, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe FREL, współautor Izabella Kucharczyk), 23 rozdziały w monografiach naukowych, 13 artykułów w czasopismach naukowych, przy czym cztery uzyskały bardzo wysoką ocenę punktową (trzy artykuły otrzymały 100 pkt, jeden artykuł uzyskał aż 140 pkt) w czasopismach z listy MNiSW. We wszystkich tekstach zagadnienia zostały przedstawione w sposób problemowy. Ponadto artykuły zawierają rzetelne tło teoretyczne i są opatrzone odpowiednim dla dyscypliny aparatem naukowym. Wnioski sformułowane w artykułach mają wysoki stopień aplikacyjności. Jest to efektem wieloletnich działań poznawczych i badawczych Habilitantki. Z uznaniem odnoszę się do opracowań współautorskich, które świadczą o umiejętności pracy zespołowej, co jest bazowym elementem aktywności naukowej. Po raz kolejny analiza dokonań dowodzi, że Habilitantka jest osobą sumienną, świadomą realizowanych zadań i zakorzenioną w pragmatyce edukacyjnej Badaczką. Należycie wypadają też wskaźniki bibliometryczne, które odzwierciedlają punktację MNiSW (1004 pkt), jak również odczyty cytowań (z Google Scholar h-index=58, przy czym 2 autocytowania, z Bazy Wiedzy APS h-index=35, z indeksu Hirscha h-index=4, native h-index=4 i 10-index=1, według danych z dnia 02.05.2024 r.).

Konkluzja

Biorąc pod uwagę dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny dr Agnieszki Dłużniewskiej, w szczególności monografie: „Rozumienie tekstów literackich przez uczniów z uszkodzeniami słuchu” (2021, Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls) i „Wczesne inicjacje czytelnicze dzieci z uszkodzeniami słuchu w perspektywie socjokognitywnych uwarunkowań rozwoju sprawności językowych” (2024, Warszawa: Wydawnictwo APS), stwierdzam, co następuje:

1) Osiągnięcia naukowe dr Agnieszki Dłużniewskiej wypełniają w moim przekonaniu przesłankę określoną w art. 219 ust. 1 pkt 2 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, co oznacza, że stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny: pedagogika;

2) Od czasu uzyskania pierwszego stopnia naukowego dr Agnieszka Dłużniewska wykazała się istotną aktywnością naukową, czego odzwierciedleniem są Jej liczne publikacje, jak również działania towarzyszące tej formie uprawiania nauki (uczestnictwo w konferencjach naukowych, działalność organizatorska na rzecz nauki i jej popularyzacji). Spełniona jest tym samym przesłanka z art. 219 ust. 1 pkt 3 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

W świetle tych spostrzeżeń, istnieją wszelkie podstawy do kontynuowania dalszych czynności postępowania w sprawie nadania dr Agnieszce Dłużniewskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego odpowiednio przed komisją habilitacyjną powołaną uchwałą nr 6/2024 Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie z dnia 9 października 2024 roku. W związku z tym jednoznacznie stwierdzam iż dr Agnieszka Dłużniewska spełnia wymagania stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego określone w art. 219 ust.1 pkt 2, Ustawy z dnia 20 lipca 2018 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z późniejszymi zmianami), i **wniosuję o nadanie dr Agnieszce Dłużniewskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika.**